

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.654/2013/5. szám

A Debreceni Ítéltábla dr. Kocsis László ügyvéd ügyintézése mellett a Dr. Kocsis László Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - dr. Stefán Zoltán (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében az Egri Törvényszék 12.P.20.407/2011/78. sorszámú közbenső ítélete ellen a felperes által 79. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

közbenső ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét megváltoztatja, megállapítja, hogy az alperes teljes kártérítő felelősséggel tartozik az e.-i vár kazamatájában 2011. január 11-én elszenvedett balesetével okozati összefüggésben a felperest ért vagyoni és nem vagyoni károkért.

Az alperes köteles megfizetni a felperesnek 15 nap alatt 5 400 (Ötezer-négyszáz) forint általános forgalmi adót tartalmazó 25 400 (Huszonötezer-négyszáz) forint fellebbezési költséget.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A D.I.V. igazgató-helyettese 2011. január 6-án utasítást adott az e.-i vár csapadékos időjárás miatt károsodott kazamatarendszerének a lezárására.

Az orosz állampolgár felperes a családjával és egy 8-10 fős társasággal 2011. január 11-én kora délután az akkor ingyen látogatható e.-i várba a város felőli kapun keresztül érkezett. A felperes a feleségével és 3 éves gyermekével a kazamata G. G. síremléke melletti hátsó, nyitott ajtaján lement a kazamatába. A kazamata látogatási rendjéről tájékoztató tábla sem a város felőli kapun, sem a kazamata felperes által igénybe vett lejárataánál nem volt elhelyezve. Korábban az alperes több dolgozója, B. M. muzeológus vezetésével pedig egy csoport is járt lent a kazamatában. A levezető hosszú lépcsősort természetes, kívülről beszűrődő fény világította meg. A felperes nem észlelte a lejárati folyosó falsíkjában kezdődő, a vezetői utasítás miatt megvilágítatlan meredek csigalépcsőt, és leesett annak a lejárataba. A mentő életveszélyes fejsérüléssel az e.-i kórház sürgősségi baleseti osztályára szállította, ahonnan a megyei kórház baleseti sebészetére helyezték át. Két koponya műtéten esett át, a beszéd- és járóképességét az idegsebészeti gyógykezelését követően nyerte vissza. 2012. július 1-jén megállapították a rokkantságát.

A foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt a nyomozást az E.-i Rendőrkapitányság megszüntette. A felperes által pótmagánvádlóként indított büntetőper az E.-i Járásbíróságon folyamatban van.

A felperes a keresetében az alperest 14 199 640 forint, és 2011. január 11-től esedékes késedelmi kamatai, 2011. július 11-től havi 1 000 000 forint járadék, és 5 000 000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a közbenső ítéletében megállapította, hogy az alperes köteles megtéríteni a felperesnek az e-i vár kazamatájában 2011. január 11-én bekövetkezett, az aknafigyelő folyosó csigalépcsőjén történő leeséséből ért kár 30 %-át. Az alperes általános kárfelelősségének a mértéke 30 %-os.

Az elsőfokú bíróság jogi álláspontja szerint a felperes nem alapíthatta az alperes kárfelelősségét a Ptk. 345. §-ának (1) bekezdésére, az egri vár működését nem lehet fokozott veszéllyel járó tevékenység folytatásaként értékelni. A Ptk. 339. §-a, a 340. §-ának (1) bekezdése és a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes bizonyította az alperes jogellenes károkozó magatartásával okozati összefüggésben történt károsodását. Nem tartotta azonban indokoltnak az alperest a felperes azon kárának a megfizetésére is kötelezni, amely egyértelműen abból származott, hogy a felperes nem tett eleget a Ptk. 340. §-ának (1) bekezdésében meghatározott törvényi kötelezettségének, a kár elhárítása, illetve csökkentése érdekében nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható.

A bizonyítékok alapján a károsult felperes önhibájának a fennállását, és annak súlyát különleges szakismeret nélkül eldönthetőnek ítélte. A per anyagává tett büntető ügyre utalással levont jogkövetkeztetése szerint a felperesre terheőbb kármegosztás indokolt. Az E-i Törvényszék Bf.270/2012/2. sorszámú végzésének az indokolásából egyetértőleg emelte ki azt, hogy az adott szituációban tőle joggal elvárható kellő körütekintés mellett januárban, hideg, nyirkos időben, rossz látási viszonyok mellett felelős eljárását feltételezve reálisan számolnia kellett azzal, hogy milyen veszélyhelyzetet vállal fel akkor, amikor az e.-i vár kazamatájának hátsó nyitott ajtaján belépve a lépcsősonon lemegy a kazamatába.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti érvei ellenében felhozott ítéleti indokai szerint kétséget kizáróan nem lehetett megállapítani azt, hogy a baleset napján a vár biztonsági őrei megszegték az őrutasításban foglaltakat, a baleset a mulasztásukkal okozati összefüggésben következett be. M. L. Gy. szakértő tanú vallomása alapján, igazságügyi munkavédelmi szakértői bizonyítás hiányában, azt sem találta kétséget kizáróan megállapíthatónak, hogy az e.-i várban megsértették a munkavédelmi rendelkezéseket, és e mulasztás a felperes balesetével okozati összefüggésben állna. Annak a körülménynek, hogy a baleset időpontjában a munkavédelmi teendőket ellátó H. Z. a jogszabályban előírt képesítési feltételekkel nem rendelkezett, nem tulajdonított jogi relevanciát.

Az okozati összefüggést arra figyelemmel állapította meg, hogy az e.-i vár vezetése az igazgatóhelyettesi utasítást nem tartotta be, annak ellenére a baleset napján a felperes balesetét megelőzően lent járt a kazamatában a szabadságon lévő dr. V. G. igazgató az üzemeltetési és műszaki csoport vezetőjével, az udvaros az általuk a kazamatában égve felejtett villany leoltása végett, valamint B. M. muzeológus egy csoporttal. Azt, hogy az igazgató és a munkatársai lementek a kazamatába, nem tekintette az igazgatói utasítás megsértésének, mert annak célja az volt, hogy az igazgató dönteni tudjon az utasítás fenntartásáról, a műszaki beavatkozás szükségességéről. Az igazgatói utasítás megsértésének azt tekintette, hogy B. M. is lement a csoporttal. Az igazgató-helyettes terhére róta, hogy B. M. szóbeli tájékoztatását követően az őrségparancsnok felé nem tette meg a szükséges intézkedéseket annak kiderítése érdekében, hogy a csoport biztonságosan elhagyta-e a vár kazamatarendszerét, a távozásukat követően a hátsó kijáratí ajtót bezárták-e. Azt nem találta megállapíthatónak, hogy az igazgató-helyettes tudott az ajtó műszaki problémájáról. Arról tudomással az őrsparancsnok és az üzemeltetési műszaki csoportvezető bírt.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az ország egyik leglátogatottabb, nagy számú turista által felkeresett műemléke esetében joggal volt elvárható az alperestől az, hogy a látogatók biztonságának védelme érdekében biztosítsa a kazamatarendszer hátsó kijáratí ajtajának a rendeltetésszerű működését. Megállapította, hogy a felperes a nyitott ajtón át ment le a kazamatába. Amennyiben az ajtó, illetve elsődlegesen annak behúzó karja a baleset napján biztonságosan és rendeltetésszerűen működött volna, az esetben nem maradt volna nyitva, és a felperesnek nem lett volna lehetősége arra, hogy lemenjen a kazamatarendszerbe. Azt kétséget kizáróan nem tudta megállapítani, hogy a felperes balesetét megelőzően lent jártak közül ki volt az, aki az ajtót nyitva hagyta. A Ptk. 348. §-ának (1) bekezdése alapján megállapította, hogy bármelyikőjük mulasztása a munkáltató alperes kárfelelősségét eredményezte.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az első fokú közbenső ítélet megváltoztatását, az alperes teljes kárfelelősségének a megállapítását kérte. A másodlagos fellebbezési kérelme - az erre vonatkozó indítványa ellenére el nem rendelt munkabiztonsági szakértői bizonyítás szükségessége esetén - a közbenső ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezésére irányult.

A felperes jogi álláspontja szerint az alperes a veszélyes üzemi felelősség szabályai szerint felel. A kazamata látogatása során az általános balesetvédelmi intézkedéseket meghaladó védekezésre van szükség. A lépcsősor a mai építészeti szabályoktól eltérően sokkal meredekebb, veszélyforrásként nem került megjelölésre, a veszélyre a figyelmet nem hívták fel, a leesés ellen védő korlát vagy más eszköz nincs kiépítve. A törvényi előírások megsértését, a káros következménnyel a közvetlen oksági kapcsolat fennállását bizonyítja az ajtó behúzókar kicserélésének, a figyelmeztető táblák kihelyezésének, a csigalépcső megfelelő kivilágításának és a veszélyt jelző falfestésnek az elmulasztása. A nyitott ajtó azt jelenti a látogató számára, hogy a várnak az a része is a turisták előtt megnyitott, látogatható. Hangsúlyozta, hogy a kazamatába akkor ment le, amikor onnan a turistacsoport egy része és a nagyobbik gyermeke is kijött. A nyitott ajtó és a tiltó felirat hiányában nem gondolhatott arra, hogy életveszélynek teszi ki magát és családját. Okkal

hihet, hogy a kazamata azért megvilágítatlan, mert a vármúzeum ezzel is a korhű, középkori körülményeket érzékelteti. Álláspontja szerint a kijáratú ajtó nyitva felejtésével a veszélyhelyzet közvetlen volt és oksági kapcsolatban állt a következményekkel.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének abban a körben, hogy mivel járult hozzá a baleset bekövetkezéséhez, miért kellett számolnia veszélyhelyzet felvállalásával, amikor a nyitott ajtón lement a kazamatába. Az indokolás hiányát kifogásolta abban a kérdésben is, hogy a felperesnek miként volt lehetősége és polgári jogi kötelezettsége a kár elhárítása, illetve csökkentése, a kár megelőzése érdekében hogyan kellett volna eljárnia. A bíróság csak konkrét tények és indokok alapján állapíthatja meg a károsult közrehatását, az elsőfokú bíróság azonban a felperes felróható magatartásának a mibenlétét, az önhibáját és annak mértékét nem jelölte meg. Utalt arra is, hogy a büntetőbíróság felhívott végzését a Kúria hatályon kívül helyezte. További érvei szerint a biztonsági őrség nem az őrutasítás és a látogatási helyzet szerint végezte a tevékenységét, a kültéren a látogatók felügyelése helyett a kiállítótermekben melegedtek. A munkavédelmi jogszabályok alperes által sem vitatott megszegése jogellenes magatartás, az közvetlen oksági összefüggésben állt a bekövetkezett balesettel. Képzettség hiányában a munkabiztonságért felelős személytől szakszerű intézkedés nem volt várható.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének a helybenhagyására irányult. Nyilatkozata szerint a gazdasági okokból megszűnt parkfelügyelőség feladata volt a látogatók felügyelete.

A felperes fellebbezése alapos.

Az ítéletábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének nem fellebbezett, az alperes kárfelelősségét megállapító rendelkezését nem érintette. Emiatt nem bírt jelentőséggel a jogalap, az alperes kárfelelősség alóli kimentése szempontjából releváns veszélyes üzemi felelősség, illetve a munkabiztonsági szabályszegés kérdése. Így nem volt annak sem indoka, hogy az ítéletábla a másodlagos fellebbezési kérelem alapján az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét szakértői bizonyítás érdekében hatályon kívül helyezze. Az ítéletáblának a fellebbezés iránya folytán a kármegosztáshoz vezető felperesi közrehatás kérdésében kellett állást foglalnia, és az elsőfokú bíróságnak az arra levont jogkövetkeztetésével nem értett egyet.

Az ítéletábla - a Pp. 50. §-ának (1) bekezdése és a 72. §-a alapján hivatalból vizsgálva az alperes perképességét és perbeli képviselét - a következőket állapította meg.

Az e.-i D. I. V. a használója az E.-i vár és erődrendszer romjai műemléknek, amely a kulturális örökség védelméről szóló 2001. évi LXIV. törvény mellékletének 144. pontja, majd a 2012. január 1-jén hatályba lépett, a nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény 4. §-ának (2) bekezdése, a 2. mellékletének III.139. pontja alapján nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű nemzeti vagyonként az állam tulajdona.

A per alperese az elsőfokú eljárás megindulásakor a muzeális intézményekről szóló 1997. évi CXL. törvény 45. §-ának (1) bekezdése alapján a ... Megyei Önkormányzat

fenntartásában állt ... Megyei Múzeumi Szervezet, amelynek a D. I. V. önálló működési engedéllyel rendelkező irányító muzeális intézménye volt. 2012. január 1-től a ... Megyei Múzeumi Szervezet fenntartója változott, a 2011. évi CLIV. törvény 57. §-ával módosított, a muzeális intézményekről szóló 1997. évi CXL. törvény 45. §-ának (1) bekezdése alapján az állam által fenntartott költségvetési szerv lett.

2013. január 1-től a D. I. V. a 2012. évi CLII. törvény 30. §-ának (2) bekezdése alapján az E. Megyei Jogú Város Önkormányzatának a fenntartásába került. Az 1997. évi CXL. törvény 45. §-ának (2) bekezdése alapján az önkormányzat költségvetési szerveként működik, a Ptk. 36. §-ának (1) bekezdése alapján jogi személy, szerepel az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (Áht.) 104. §-ának (1) bekezdése szerinti, a Magyar Államkincstár által a törzskönyvi jogi személyekről vezetett közhiteles hatósági nyilvántartásban (<http://www.allamkincstar.gov.hu>). Az alapító okirata a ... Megyei Múzeumi Szervezet módosított alapító okirata (az alperesi nyilatkozattal és a 70. számú végzésben írtakkal szemben tehát nem jogutódként, hanem névváltozás után saját jogán vesz részt a perben). Eszerint az állami feladatai keretében vagyonkezelője a tevékenység ellátásához szükséges állami vagyonnak (<http://www.e.hu>).

A fentiek alapján az alperes perképes, a perbeli képviselőt a meghatalmazás csatolásával a fellebbezési eljárásban igazolta. A felperest a vagyonkezelő alperessel szemben megilleti a keresettel érvényesített jog is, az alperest a Ptk. 37. §-ának (1) bekezdése szerint terheli a kártérítési kötelezettség.

Az ítéletábra a fellebbezési érvek miatt tartotta szükségesnek kitérni arra is, hogy van-e helye a perben a veszélyes üzemi felelősség szabályai alkalmazásának.

A Ptk. a veszélyes üzem fogalmát nem definiálja, és az ilyennek minősülő tevékenységeket nem is sorolja fel, hanem azt az általános kárfelelősségi alakzathoz hasonlóan generálklauzula formájában szabályozza. A Ptk. ennek eseteként csupán a 345. § (1) bekezdésének a második mondatában az emberi környezetet veszélyeztető tevékenységet, míg a 351. §-ának (2) bekezdésében a vadállat tartását nevesíti. A Ptk. fokozott veszéllyel járó tevékenységre vonatkozó szabályai szerint felel a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló 1996. évi LV. törvény 75. §-ának (3) bekezdése alapján a vadászatra jogosult a vad által a mezőgazdálkodáson és erdőgazdálkodáson kívül másnak okozott kárért. Egyéb, külön törvény által nem nevesített esetekben azt, hogy egy adott tevékenység fokozottan veszélyesnek minősül-e, a bíróság feladata eldönteni. A bírói gyakorlat szerint idetartozik fokozott veszélyforrásként a gépi erővel működő berendezések, tipikusan a közúton közlekedő gépjárművek, villamos, vonat üzemben tartása, motoros hajó, repülőgép, helikopter üzemeltetése, a gázművek fenntartása, a vadászat, a fegyver és robbanóanyag gyártása, tartása és használata, a mérgező anyagok gyártása, a háztartási szükséglet meghaladó mennyiségű tartása és használata, a vegyszeres permetezés, az elektromos berendezések, felszerelések és vezetékek fenntartása, a magasépítés, a tetőfedés, az omlásveszéllyel járó kavics- és homokbányászat, a csatornázás, a kutatás, a fakivágás, a kompjárat. Alapot adhat a Ptk. 345. §-ának (1) bekezdése alkalmazására fokozott veszélyt jelentő, ezáltal különleges védekezést igénylő elmaradott módszerek alkalmazása is. A fokozott veszéllyel járó

tevékenység fő ismérve, hogy csekély hiba, kisebb rendellenesség is aránytalanul széles körben vagy aránytalanul súlyos károkat eredményezhet.

Az ítéletábra álláspontja szerint egy nagyközönség számára nyitott, szabadon látogatható műemlék fenntartása, üzemeltetése nem hordoz fokozott veszélyt magában, ezért nem minősül veszélyes üzemnek, nem vonható a fokozott veszéllyel járó tevékenység körébe. Ezért helyesen állapította meg azt az elsőfokú bíróság, hogy a felperest ért balesetért az alperes a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján felel.

Az ítéletábra a fellebbezési érveknek a per adatai tükrében történt értékelésével azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a közbenső ítélettel eldönthető jogalap vizsgálatánál figyelembe veendő kérdésként a felperes közreható magatartását a baleset bekövetkezésében megalapozatlanul állapította meg.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján értékelve helytállóan állapította meg, hogy a kártérítési felelőssége alól az alperes nem tudta magát kimenteni. A káreseményhez az ítéletábra szerint is az alperes érdekkörében felmerült több tényező, kialakult körülmény együttes fennállása vezetett: a kazamata lezárására kiadott vezetői utasítás be nem tartása, a baleset időpontjában szabadon látogatható középkori vármúzeum teljes nyitottsága az odalátogató turisták előtt, a kazamata megvilágítatlansága, a turisták számára balesetveszélyes, a leesés lehetőségét rejtő terület elzárásának a hiánya.

Az elsőfokú bíróság azonban tévedett, amikor az alperes kártérítő felelősségét részben állapította meg, mert annak a perben feltárt adatok alapján nincs indoka. Annak a megállapítása nélkül, hogy a perbeli esetben mi lett volna a felperestől elvárható és elmaradt magatartás, nem állapítható meg az, hogy a károsodás bekövetkezésében, illetve annak mértékében maga is közrehatott. A Ptk. 340. §-ának (1) bekezdés alkalmazása szempontjából a károsultnak csak az a magatartása, mulasztása vehető számításba, amellyel a bekövetkezett kár a feltárt tényállás mellett tényleges okozati összefüggést mutat.

A bírói gyakorlat számára irányadó PK 36. számú állásfoglalásban kifejtettek szerint azt, hogy a károsultnak a károkozásban való közrehatása milyen mérvű, a bíróság mindig az adott tényállás mellett, az eset minden körülményére figyelemmel, a károsult részéről az adott helyzetben általában elvárható magatartás figyelembevételével állapítja meg. A károkozótól nagyobb mértékben lehet elvárni, hogy felismerje a kár bekövetkezésének a lehetőségét, mint a károsulttól a károsodás veszélyének a felismerését. A károsult számolhat azzal, hogy a károkozástól mindenkinek tartózkodnia kell, kivételes esetektől eltekintve nem várható tőle el a szokásokat meghaladó elhárítási készenlét.

Az ítéletábra szerint a felperes úgy járt el, ahogy az általában, egy turistától az adott helyzetben elvárható volt, a balesete bekövetkezésében ahhoz közvetlenül kapcsolódó felróható magatartása hiányában nem hatott közre.

A polgári jogi viszonyokban a feleknek úgy kell eljárniuk, hogy magatartásuk ne veszélyeztessen testi épséget, életet, anyagi javat. A károsultnak ezért a kár megelőzése érdekében a kárveszélyes helyzeteket lehetőleg kerülnie kell. A múzeumlátogató felperesnek a nagyközönség számára nyitva álló műemlék épületben való tartózkodása önmagában nem, csak akkor felróható, ha van bizonyított, ehhez kapcsolódó olyan magatartása, amely a baleset bekövetkezését elősegítette, illetve megelőzését megakadályozhatta volna. Ilyen közreható, a balesethez közvetlenül kapcsolódó felróható magatartást azonban az alperes nem bizonyított.

A megállapított tényállás mellett a kárenyhítés lehetősége fogalmilag kizárt, csak a kár megelőzésének a lehetősége merülhet fel. A felperesnek a kár megelőzése érdekében azonban csak az a választása volt, hogy bemegy-e, vagy sem a látogatók számára nyitva álló múzeumi területre.

A felperes pedig a vár nyitott kazamatájának a meglátogatását nem ítéltette balesetveszélyes helyzetnek, semmi nem utalt számára kivételes helyzetre. A vármúzeum kazamatáját a látogatható múzeumi hely rendeltetésének megfelelően használta, önmagában a hely veszélyességét nem ítéltette meg. Az ott való közlekedése nyilvánvalóan nem volt vétkes magatartás és a részéről az sem gondatlanság, hogy olyan helyre lépett, ahonnan a mélybe zuhant. Ennek a lehetőségét önmagában és kizárólag az teremtette meg, hogy függetlenül a hely megvilágítottságának a mértékétől, sem őt, sem más látogatót semmilyen biztonsági felszerelés nem védte a hasonló baleset bekövetkezésétől.

A balesettel fenyegető veszélyhelyzetet az alperes keltette, annak kialakulása kizárólag az alperes terhére róható. Az oksági láncolat zárt: a vezetői utasítás ellenére nyitott, de a vezetői utasítással összefüggésben megvilágítatlan látogatói területen a felperes nem észlelhetette azt a szintén alperes terhére értékelendő körülményt, hogy a falsíkból meredek, az ott közlekedőktől el nem zárt lépcsőjárat nyílik. A károsodás bekövetkeztéhez vezető okfolyamatban csak az alperes hatott közre.

A látogató magatartására, mint elháríthatatlan külső okra az alperes csak akkor hivatkozhatna, ha a látogatók biztonsága érdekében minden lehetséges, a hasonló baleset megakadályozására minden alkalmas intézkedést megtett volna, és a baleset elhárítására, illetve az elkerülésére alkalmas lehetséges és célszerű intézkedések ténylegesen meg is valósultak volna.

Ezért az irányadó anyagi jogszabály helyesen értelmezése és alkalmazása mellett a baleset bekövetkezéséért az alperest teljes kártérítési felelősség terheli, a felperest ért baleset következményeiért a helytállni köteles alperes teljes kártérítési felelősséggel tartozik.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének a fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és megállapította az alperes teljes kártérítő felelősségét a felperest az elszenvedett balesetéből eredően ért károkért.

Az ítélet tábla a közbenső ítéletében a 4/2009. (XII.14.) PK vélemény II.1. pontjára is figyelemmel rendelkezett a másodfokú eljárásban a jogalap fennállásának eldöntésével összefüggésben felmerült perköltségről. A jogalap kérdésében döntő közbenső ítélet esetében a jogorvoslatra irányuló per tárgyának értéke meg nem határozható (1/2009. PJE). A felperes másodfokú perköltségét a jogi képviselőre figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3), (5) és az ügy bonyolultsága miatt a (6) bekezdése alapján állapította meg. A fellebbezési eljárási illetéket az alperes illetékmentességére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

D e b r e c e n, 2014. február 20.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -